

pen la casa-museu, hi ha diferents mobles dissenyats per l'arquitecte, veritable innovador en aquest camp, procedents de la casa Calvet i del Palau Güell de Barcelona. També hi podem veure, entre altres objectes, un banc de fusta que havia estat a la Colònia Güell de Sant Boi del Llobregat, i una taula de fusta treballada, obra de Josep M. Jujol, col·laborador de Gaudí en obres tan destacades com la casa de la Pedrera, el Parc Güell i la Catedral de Mallorca. Diferents peces del museu: miralls, tocadors o un canapè ens demostren que Gaudí posseïa una idea fantàstica de la feminitat a l'hora de dissenyar mobles per a les dones.

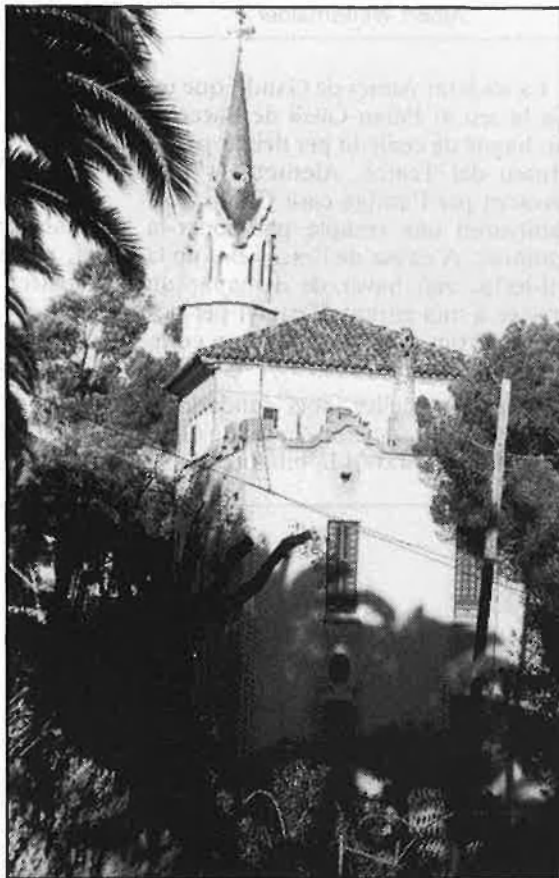
No podem deixar de citar un dibuix de l'injustament oblidat escultor Carles Mani, realitzat per Pablo Picasso. D'aquest mateix escultor també s'hi exhibeix el conegut grup *Els degenerats*, obra escultòrica que causà un gran impacte a la Barcelona de 1907. La màquina d'escriure d'Antoni Gaudí, marca Royal Bar-lock, es pot veure a l'estudi on treballava el genial arquitecte; home petit, d'ulls blaus i penetrants, enamorat del seu país i de la Mediterrània, d'on, segons l'artista, havien sortit totes les obres d'art.

Legalment, la casa-museu Gaudí, o la casa rosa, com també se la coneix, està envoltada d'un cert misteri. Oportunament, l'entitat Amics de Gaudí havia d'haver legalitzat la situació de la finca, però no es va fer, per raons desconegudes. D'altra part, tampoc no és del tot segur que n'hi hagi cap escriptura, segons hem pogut saber. Amb tot això, aquest patrimoni artístic es troba en una situació força irregular i francament inexplicable. Aquests fets no són desconeguts pels estaments públics que, de moment, no semblen gaire interessats a remoure l'assumpte. Aquestes estranyes circumstàncies també són conegudes a l'estranger per la gent que estima l'obra de l'il·lustre arquitecte, i que lamenta l'abandonament d'un patrimoni tan valuós com aquest.

Cal lamentar alguns robatoris que han tingut lloc al museu i la deixadesa

en què es troben moltes obres, que necessitarien una urgent i apurada restauració. Una de les desaparicions més deplorables és la dels famosos dibuixos originals que Gaudí va dissenyar per a la cavalcada de Vallfogona de Riucorb, a la Segarra. Segons sembla, aquests dibuixos han estat exhibits en algunes exposicions sobre l'arquitecte fetes a l'URSS i al Japó. Curiosament, però, mai no s'han pogut contemplar a Barcelona ni a cap altre indret de Catalunya. Sembla que han anat a parar a les mans d'un conegut estudiós de l'obra gaudiniana, que els guarda amb pany i clau.

D'altra banda, l'arxiu biblioteca no posseeix màquina fotocopiadora per

Un valuós patrimoni en un abandonament lamentable.

poder treballar. La bibliotecària, Carme Massaguer, ha hagut de demanar ajuda a algunes entitats d'estalvi perquè li facilitessin gratuïtament algunes carpetes on arxivar les nombroses i importants publicacions amb què compta l'hemeroteca.

En alguns racons, la pols i l'oblit oculten dibuixos i obres originals d'alguns col·laboradors de Gaudí, que no poden ser degudament arxivats a causa de la postergació amb què les institucions i Barcelona mantenen la casa-museu Gaudí. □

NOU ESPECTACLE D'EL SIFONER

En la sort i en la dissort

Ell, Lluís el Sifoner, el cantant. Ella, Empar Ferrer, l'actriu. Marit i muller i coempresaris en la professió, comparteixen de fa anys la cuina i l'entaulat. Ara, de nou.

M. Alberola

Un dia va aparèixer pel domicili conjugal Rafa Gallart —històric ja del teatre valencià— i va dir: «Ho tinc clar. He estat pensant i heu de treballar junts. Heu de vendre la imatge com a parella: tu has de cantar i tu has d'actuar». I va nàixer la cohabitació. *De tu a tu*, cabaret literari; *Thanatos my Love*, teatre estricte; *A dues veus*, sobre textos d'Estellés i Carmelina Sánchez-Cutillas, i ara, *El Sifoner Show*. Empar Ferrer i Lluís Fornés, molt més que un matrimoni.

—«*El Sifoner Show*» és un espectacle de Lluís el Sifoner on participa Empar Ferrer, ¿Lluís?

—Sí, bo... més o menys. És un espectacle Sifoner on ella fa determinats papers.

—*Aleshores, ¿no és un espectacle «de tu a tu» com els altres?*

—No, al *show* hi ha les cançons sifoneres de tota la vida, i Empar el que fa són uns determinats papers de cupletista, de recitadora..., en definitiva és això, una col·laboració en el *show*.

—*I tu, Empar, ¿estàs d'acord amb el paper d'almoïna que et dóna Lluís?*

—No, plantejat així com ho ha explicat Lluís, sembla que és, efectivament, un poc d'almoïna, ¿no? El que passa és que, per a mi, la possibilitat de cantar dins un espectacle i al seu costat, perquè, clar, si jo anàs a cantar a la plaça d'un poble, no vindria ningú a veure'm, m'ofereix unes certes garanties i l'experiència que em suposa enfrontar-me amb la música. I, sobretot, hi ha el repte de si puc cantar o no i si interessa la gent que jo cante. No és un paper d'almoïna, sinó tot el contrari.

—Has dit, Empar, que si anaves a cantar en solitari, ningú no aniria a veure't; si Lluís anava a fer teatre, ¿tampoc ningú no aniria a veure'l?

—Jo crec que no —diu Empar.

—Home, jo, de tota manera, quan he fet teatre, he utilitzat el meu nom, Lluís Fornés. Clar, el senyor Fornés és tan desconegut com el senyor García, i el nom d'Empar Ferrer sona molt més, però, desgraciadament, ni Empar Ferrer ni Maria del Martillo no venen una butaca en aquest poble. Ara bé, en aquesta qüestió, tal com l'hem plantejada, sembla que hi ha una pugna que no existeix, perquè és un espectacle nou que porta el Sifoner i, sobretot, pensat de cara a l'estiu, s'ha de vendre amb aquest nom. Però no hi ha cap tractament discriminatori: hi col·labora Empar Ferrer com podria col·laborar-hi qualsevol primera figura.

—A nosaltres —diu Empar— ens resulta estimulants de treballar junts, és a dir, de tota la gent amb la qual jo he treballat en el món del teatre, hi ha una simbiosi quan treballem Lluís i jo que no es dona amb els altres. No et penses que tot és... ai que bonic i que bé, sinó que tenim bronques grosses.

—Les decisions quant al treball —incideix Lluís—, normalment no porten a massa discussió, i en els dissenys de producció fins i tot mana més ella que jo. Ho compartim sense massa problemes.

«Entre tots dos hi ha una simbiosi que no es dona amb els altres».

—O siga que tu, Lluís, dius a Empar que està massa dramàtica, i ella a tu també et fa matisos, respecte a la veu.

—En els espectacles que fem Empar i jo junts, la dramaturgia i la música, les he fetes jo, i ella ho ha dirigit. Això consta en el programa, i és així. Ara, ni en aquest darrer programa ni en cap dels altres no serà mai així. Mentre treballarem junts hi haurà una aportació de dues sensibilitats més o menys paral·leles.

—En aquest espectacle —intervé Empar— Lluís ix com a Sifoner, i la gent vol veure això. Pot fer totes les innovacions que vulga, però el públic sempre acaba demanant-li *La recent casadeta* i *Tinc un mànec de tres pams i mig*. És el personatge que ell ha creat, i la gent hi va per veure això. La línia meua, com a complement de l'espectacle, és aportar una imatge

melosa i d'intenció en el públic, d'una banda; i de l'altra, la imatge més seriosa com a parella amb els textos de Vicent Andrés Estellés.

—La gent, Lluís, acaba demanant-te «el mànec», ¿és que el públic no ha sabut digerir l'evolució dels cantants?

—La imatge que dones en el primer moment és la que s'enduu la gent. Jo no sé per què es produeix, però és així. Tu apareixes ben pentinat i ben vestit i la segona cançó pots quedar-te en calçotets, però sempre seràs un senyor: el públic sempre recorda la primera imatge. De tota manera, el que hem fet tots en el primer moment era allò que portàvem dins d'una manera natural i visceral. Tot el que es fa després ja té una certa reflexió que no arriba al gran públic. Jo tinc clar que el Sifoner farà la història de sempre.

El senyor Fornés fa unes altres coses.

—Jo voldria afegir —diu Empar— que el moviment de la cançó, quan va esclatar, comptava amb una mínima infraestructura i unes cases discogràfiques que van fer una mínima producció, i, per tant, hi havia un públic potencial.

Ara, però, això no existeix i no pots donar una altra imatge perquè la gent ni se n'assabenta.

—Jo veig dos problemes —reprén Lluís—. El primer és el de la primera imatge. L'altre és que al darrere no hi ha uns interessos socio-polítics que

vulguen potenciar un canvi d'imatge. I això no interessa els poders establits en els Països Catalans, ja que la cançó va més enllà de tots els plantejaments que tenen els polítics actuals. Aleshores, tot són xicotetes ajudes, xicotetes empenyes..., però una planificació que pugui relançar un canvi d'imatge, com ha passat en altres societats, no. La cançó fa por a tots, i qualsevol cosa que siga paraula, que siga utilitzar la nostra llengua, també.

—¿No heu pensat de gravar junts?

—Ara com ara, no —contempla Lluís—; possiblement, més endavant, sí.

—És que ja és l'únic que ens falta —diu Empar. Hem fet cabaret literari, teatre, cançó...

—I hem tingut un fill junts —conclou Lluís—. O siga, només ens falta això. □